Denis Henriquez vertelt in bibliotheek over eigen werk

Schrijfkunst in vertelkunst geworteld

... *DENIS HENRIQUEZ* ...

Toen ik het afgelopen weekeinde lange rijen toeterende en vlaggende auto's zag, dacht ik: Denis Henriquez is er, hij is aangekomen en wordt verwelkomd. Ik wist dat hij mee zou doen aan het Boek- en Filmfestival, ik wist ook dat Denis eigenlijk liever schrijft dan spreekt over zijn werk, en ik was blij dat Ruud Bosch van de Stichting NANA hem toch had weten over te halen voor één keer op zijn geboorte-eiland mee te doen.

Denis heeft met zijn Nederlandse romandebuut *Zuidstraat* (1992) een stukje Oranjestad bij duizenden buitenlanders bekend gemaakt. Dank zij hem weten nu uit de tweede roman, *Delft blues* (1995) diezelfde duizenden buitenlanders hoe een Arubaanse student zich in Nederland voelt en hoe het hem daar vergaat. De verloren zoon is terug.

De lezingen die tijdens het festival op de verschillende scholen worden georganiseerd zijn voor Denis Henriquez meer dan volgeboekt. Heel veel middelbare scholieren hebben zijn werk inmiddels voor hun lijst gelezen en zijn best wel nieuwsgierig naar de mens achter de auteur achter de romanpersonages.

Dat bleek ook tijdens de discussie die maandagavond in de Biblioteca Nacional op een door Denis Henriquez gehouden inleiding op zijn werk volgde. Diverse vragenstellers hadden in hun omgeving gezocht naar personen die zich in de beschreven personages van *Zuidstraat* dachten te kunnen herkennen. Henriquez legde uit dat hij allerlei wel bestaande personen had samengevoegd tot nieuwe romanpersonages die dus allemaal een onherkenbaar mengsel zijn van fantasie en realiteit.

Denis Henriquez bleek een boeiend verteller over eigen werk, een auteur die in staat is de eigen drijfveren die tot zijn schrijverschap geleid hebben grondig te analyseren en uit te doeken te doen.

Het was heel boeiend te horen hoe Henriquez' schrijven is geworteld in de enkele decennia geleden nog levende orale vertelkunst met de sterke verhalen die hij als schooljongen opving van Djo Wiwi. Later voegde hij daar al lezend de '-stemmen' van auteurs uit de wereldliteratuur aan toe.

Met zijn *Zuidstraat* legde hij een stukje verleden van Aruba vast; iets wat volgens hem veel te weinig gebeurt. Dat is een manier om het verleden te benaderen. In *Delft blues* tekent hij een Curaçaose student die met huid en haar aan zijn koloniale verleden vast zit, en een Nederlands meisje dat de gevangene is van haar verleden, de Tweede Wereldoorlog die zo'n dominant thema in de Nederlandse literatuur is geworden dat ze allerlei andere thema's verdrongen heeft.

Denis Henriquez legde ook nog uit waarin een Arubaanse auteur verschilt van een Nederlandse auteur. Waar de laatste een homogene cultuur verbeeldt, is de Arubaanse culturele ervaring altijd heterogeen: de eigen wereld en die andere.

Het was kortom een boeiende avond, waarin veel meer gebeurde dan ik hier kort weergeef. Alleen al om de altijd terugkerende vraag aan de auteur: waarom schrijft u in het Nederlands (en niet in het Papiamento)?. Het antwoord van Denis Henriquez hierop was dat hij niet de dubbele taak van taalschepper en romanschrijver op zich wil en kan nemen.

Er zijn nog meer lezingen. Vanavond (dinsdag) volgt Joost Zwagerman, woensdagavond zal de Curaçaose auteur Frank Martinus Arion spreken, de serie wordt donderdag afgesloten met Tessa de Loo. Het komende weekeinde zullen er in Cas di Cultura nog weer een aantal Nederlandse films vertoond worden.

Wim Rutgers

AMIGOE. - (21 MEI 1996)